

Prawnik radzi

Emerytura górnicza bez względu na wiek

Zgodnie z artykułem 50e ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat.

Z brzmienia tego artykułu wynika, że aby przejść na to świadczenie nie wystarczy wykonywać pracę górniczą przez 25 lat, ale praca ta musi być dodatkowo przez ten okres świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią. Zwrot „stale i w pełnym wymiarze czasu pracy” oznacza wykonywanie pracy górniczej pod ziemią we wszystkie dni robocze w miesiącu i przez pełną dniówkę.

Czasem rozliczeniowym jest zatem miesiąc. Przyjmuje się, że na miesiąc składają się 22 dni robocze, a za okresy przed 1 stycznia 1981 r. 25 dni roboczych. Przykładowo osoby zatrudnione na stanowiskach: górnik, dozoru niższego itp. pracują stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią i taka praca jest liczona do stażu wymaganego do nabycia emerytury bez względu na wiek.

Natomiast osoby zatrudnione na stanowiskach: maszynisty wyciągowego, wyższego dozoru górniczego itp., mimo że wykonują pracę górniczą, nie pracują stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią, a zatem okresy te nie będą uwzględniane przy obliczaniu stażu pracy wymaganym do nabycia emerytury górniczej bez względu na wiek. Okresy te będą natomiast, jako praca górnicza, liczone przy stażu wymaganym do nabycia emerytury górniczej ze względu na wiek. Przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek wszystkie okresy pracy górniczej uwzględnia się pojedynczo. Nie ma zatem możliwości liczenia określonych prac w wymiarze pół-torakrotnym, jak to ma miejsce w przypadkach emerytur omówionych w poprzednich częściach artykułu.

Wymóg wykonywania pracy górniczej stale i w pełnym wymiarze czasu pod ziemią znacznie ogranicza krąg ubezpieczonych, którzy z tej emerytury mogą skorzystać, wyłączając z niego górników pracujących na odkrywkach węgla brunatnego oraz tych pracowników górnictwa, którzy wykonują prace o charakterze mieszanym: częściowo na powierzchni i częściowo pod ziemią. Do 25 letniego stażu pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pod ziemią, wymaganego do nabycia emerytury górniczej bez względu na wiek, zgodnie z art. 50 e ust.2 ww. ustawy, zalicza się także okresy:

1) niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy albo z tytułu choroby zawodowej, za które wypłacone zostało wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy albo świadczenie rehabilitacyjne,

2) czasowego oddelegowania pracowników, o których mowa w art. 50c ust. 1 pkt 6 (członkowie drużyn ratowniczych, mechanicy sprzętu ratowniczego), do zawodowego pogotowia ratowniczego w Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego S.A. w Bytomiu, w KCHM Polska Miedź S.A. Oddział Jednostka Ratownictwa Górniczo-Hutniczego w Lubinie lub w okręgowych stacjach ratownictwa górniczego,

3) bezpośrednio poprzedzone pracą górniczą wykonywaną pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przypadające w czasie trwania stosunku pracy. Zaliczając ww. okresy ustawodawca zachował się w sposób niekonsekwentny. Przy emeryturze górniczej ze względu na wiek trzeba „odpracować” wszystkie okresy niezdolności do pracy przypadające po 14 listopada 1991 r., niezależnie od przyczyny, jaką zostały one spowodowane.

Natomiast w przypadku emerytur górniczych bez względu na wiek nie odpracowuje się okresów niezdolności do pracy spowodowanych chorobą zawodową i wypadkiem przy pracy, jeżeli były one poprzedzone wykonywaniem pracy pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i przypadały w czasie trwania stosunku pracy.

wg miesięcznika KADRA